

bým. Na hřbitov snad trefím sám, že vás ani nemusím oběžovatí."

"Já jsem s radostí ochoten vám posloužiti," pravil lékař, dívaje se pátravě na toho domnělého jinocha, kterýž je zvláště zajímal, — "a to bych si pokládal za velké štěstí, kdybych mohl býti zdárné mu synovi naší ubohé vlasti v něčem užitečným. Ale já vás nebudu zdržovatí, pane," doložil pak, spozorovav na Jelvě čím dál tím větší nepokoj. "Vy budete po té dlouhé jízdě již zajisté potřebovat odpočinku."

Lékař se nyní zdvihl a rozsvítiv svíčku požádal svého hosta, aby šel s ním, ačž vedl Jelvu dlouhou chodbou do onoho křídla svého domu, v němž se nalezal Bohumilův pokojík, a pravil, otevřev dveře u vedlejšího pokoje:

"Zde máte všecko pohodlí pane, já vám přeju, aby se vám v mém domě něco hezkého zlálo."

Jelva mu poděkovala a vešla do pokoje, jenž byl velm přívětivý a čistě upravený.

Její hostitel jí tam ještě poslal sluhu s vodou a když byl tento odešel, zastrčila Jelva dveře, aby jí tam nikdo nepřekvapil.

Pak se posadila na pohovku a položila si hlavu zpátky na stěnu, která jí dělila od jejího milence, o němž se domnívala, že jest již mrtev.

Takto seděla zamyšlena asi hodinu, ale najednou se rychle zachopila, jako by byla elektrická jiskra do ní vjela.

Zdálo se jí, jako by jí byl někdo jmenoval jmenem a ten hlas jí zněl tak temně jako z hrobu.

Zatajila dech a poslouchala.

Za chvíli slyšela zase tentýž hlas, ale nyní se jí zdálo, jako by se ozýval za tou zdí a jako by se podobal k hlasu jejího Bohumila Kaminskiho.

Jelva sice nebyla pověřivá, nevěřila v duchy ani v strašidla, ale přece se otřásla když mohla konečně také celým větám rozuměti, které nemohl nikdo jiný mluvit než Kaminski.

"To je on, jeho duch mne obletuje!" šeptala sama pro sebe. "On tedy svému slibu dostal, kterýž mi dal a přichází pro mne. Bohumile, kde jsi, já na tebe čekám!"

Rozpřáhla ruce, jako by očekávala, že se jí duch jejího milence zjeví; ale v pokoji bylo zase ticho jako v hrobě.

Toto ticho trvalo již několik minut, aniž by bylo bývalo něčím přerušeno.

Najednou zaslechla zase hlas Kaminskiho.

"Kde jsi, drahá milenko? Jaká temná moc nás od sebe odlučuje? Já tě nemohu viděti, ale vím, že jsi na blízku a že bys mne ráda spatřila rovněž jako toužím já po tobě. Naši nepřátelé na sebe uvalují těžkou vinu, z kteréž se nebudou moci nikdy zodpovídati a která jest horší než vražda. Oni roztrhli tu posvátnou pásku, kterouž nás sám Bůh spolu spojil, a proto běda jim!"

"Můj Bože, co je to?" šeptala Jelva sama pro sebe; "tak přece nemluví žádný duch! Tak mluví člověk, který je posud živ a který mnoho trpí. Což by to bylo možným, aby byl Kaminski ještě na živu? Snad ho zde mají uvězněného, snad je těžce raněn a mluví v zimničeném třeštění. Ano, to by mohlo býti! Kazimír Dragomirski se klamal, Bohumil je živ a volá mne. Proto musím k němu!"

Chtěla vyjít z pokoje a vrátit se ku svému hostiteli, aby jí tu věc vysvětlil.

Ale upamatovala se ještě v pravý čas, že jest snad ten člověk od Pedra uplacen a že jí nebude chtít nic pověděti, a proto si umínila, že to musí sama vypátrat.

Otevřela potichu dveře u svého pokoje a vyšla na chodbu.

Měsíc jasně svítil a ona mohla při jeho světle, kteréz tam okny padalo, docela dobře viděti, že jest na té chodbě několik dveří a proto si také hned pomyslíla, že musí být Bohumil v některém z těch pokojů.

Třesouc se rozčilením, přikradla se k nejbližším dveřím, kudy se chodilo do pokoje, v němž Kaminski vskutku se nalezal.

Přistrčila k nim ucho a poslouchala.

Slyšela tam těžké a sípavé dýchání a mezi tím slabé a bolestné vzdechy.

Pak zase slyšela ten hlas, kterýž jí byl dříve do takového rozčilení přivedl a jenž pocházel vskutku od Bohumila.

Tento mladý muž, kterýž ve svých světlých okamžicích o tom, co se s ním bylo dříve stalo, ničeho nevěděl, pamatoval se ve snách na na všecko a mluvil, jak jme slyšeli, o svém smutném osudu.

Co právě nyní mluvil, tomu nemohla Jelva rozuměti, ale již věděla, že jí dělá od jejího milence jen tenká prkenná stěna.

Již se nemohla zdržeti a otevřevši dveře vstoupila do Bohumilova pokoje, jenž byl noční lampou jen slabě osvětlený.

Její oko přehledlo v okamžení celý pokoj a utkvělo na posteli, na níž ležel Kaminski, jsa posud bezvědomí a mluvě slabým hlasem něco sám pro sobe, čemuž Jelva nerozuměla.

Jelva si přitiskla ruku na pobouřené srdce a pokračivši až k poste

li shledala, že jest Bohumil těžce raněný a že následkem této rány třeští.

Její radost, že se zase sešla se svým milencem, byla tím ovšem zkalena, když viděla, v jakém nebezpečném stavu se nalezá, a ona si z hluboka vzdechla a vrhši se u jeho postele na kolena, pojala jej za pravici, která se třásla zimničným záchvatem a počala ji všele líbatí.

Mluvila naň jeho jmenem, ale když viděla, že leží jako mrtev, vyhrkly jí slze s očí.

"On zemře," pravila šeptem. "Já jsem tedy jen proto sem přijela, abych se pomodlila u jeho smrtelného lože a abych viděla jeho zápas se smrtí."

"Ne, on nezemře!" ozval se nyní lékař, jenž se nalezal ve vedlejším pokoji a jenž byl brzo po Jelvě do pokoje k nemocnému nepozorován vstoupil. "On nezemře, pakli ho vy z jeho klidu nevyrušíte!"

Jelva se rychle vzhopila a zvolala upírajíc na lékaře trnouce zraky:

"Bože, kdo pak jste?"

"Na to se chci také vás otázati," odpověděl lékař, vlídně se usmívaje; "neboť bych rád věděl, koho jsem to ve svém domě pohostil, zdali přítele anebo nepřitele Bohumila Kaminskiho, který již tak mnoho vytrpěl!"

"Jeho přítel!" zvolala Jelva vřelým tonem, a lékař již nepochyboval, že mluví pravdu. "Já sem spěchám až z Varšavy, abych se pomodlila u Bohumilova hrobu, a nyní jsem s radostí shledal, že jest ještě živ. Ale radovat se ještě nemohu," mluvila Jelva po krátké přestávce dále "neboť není Bohumil ještě zachráněn, on se ještě nalezá v moci svých nepřátel a don Pedro pozoruje bezpochyby každé jeho hnutí."

"Ano, máte pravdu," přisvědčil lékař. "To byl právě Pedro, jenž přivedl četníky těm uprchlíkům na stopu, to byl on, jenž mne k tomu přiměl, abych toho ubohého hraběte do domu přijal, a já jsem přesvědčen, že jest pro Kaminskiho největším a nejnebezpečnějším nepřitelem."

"Ale již zase upadám ve svou starou chybu," pravil najednou, přerušiv svou řeč; "já s vámi mluví s holou důvěrou a ještě ani nevím, kdo jste."

"Mně můžete říci všecko!" zvolala Jelva. "Já patřím do počtu oněch přátel Kaminskiho, kteří jsou ochotni i svůj život proň obětovati."

"Tím jste mne ještě nepřesvědčil, neboť to může konečně každý říci," odpověděl lékař. "Vy mne tu ubezpečujete, že jste hraběti Kaminskimu upřímně oddán, ale přicházíte z Varšavy a jste sem poslán od hraběnky Marie Bělčinské."

"Ta je úhlavní nepřítelkyně naší lásky!" zvolala Jelva, zapomněvši již, že chce býti považována za mužského. "Posím vás, co je vám o ní povědomo? Je zde? Hrozí také s její strany mému Bohumilovi nebezpečí?"

"Ale kdo jste?" tázal se lékař důtklivým tonem; pokračiv k Jelva. "Již vám neřeknu ani slova, pakli mi neřeknete, kdo jste."

"Přísahajte mi před Bohem na všecko, co je vám svatým, že nejste také vy Bohumilovi nepřitelem jako ti druzí, a já vám to řeknu". Lékař pozdvihl pravici k nebi a zvolal, hledě Jelvě pevně do očí: "Na to vám přísahám před Bohem!"

"Tedy vězte, že nejsem, to, zač mne považujete", pravila Jelva. "Já nejsem žádný polský kavalír, jak se snad domníváte, nýbrž jsem ženská, nevěsta Bohumila Kominskiho."

"Vy jste Jelva!" zvolal lékař, jenž byl to jméno velmi často od Bohumila slyšel. "Jak je to možná, že jsem to na vás hned nespozoroval", mluvil za chvíli dále, když byl Jelvu dobře si prohlédl. "To je důkazem, že jest můj zrak již sestáblý, a že jsem tou myšlenkou celý opanován, abych Kaminskiho zachránil".

Poněvadž lékař věděl, že se Kaminski tak brzo neprobudí, počal nyní Jelvě o boji těch polských uprchlíků s četníky a se sedláky obšírně vypravovati a pravil, že byl Kaminski skutečně považován za mrtvého, a s ostatními mrtvolami do stodoly odnesen.

Jak se samo sebou rozumí, neopomenul při tom vypravovati, že byl on sám ty mrtvé ohledával a zmínil se také o tom, jakým podivným způsobem se Pedro při té příležitosti choval, a jak se on sám o osudech Kaminskiho dověděl. —

"Já mám pevně za to, že jest hrabě Bohumil docela nevinný", pravil ku konci svého vypravování. "On se zajisté nedopustil žádného z těch zločinů, kterému kladou za vinu, a jeho ruce nejsou poskvrněny lidskou krví".

"Bůh jest mi svědkem, že se nedopustil žádného zločinu!" zvolala Jelva a vypravovala pak lékaři všecko, co tento ještě nevěděl, zvláště o hanebných piklech Narazina a hraběnk y Bělčinské a o plánech, které byly tyto zlomyslné osoby na zkázu Bohumila zosnovaly, a tím vzbudila pro něho vřelou soustrast.

"To je hanebné!" zvolal lékař s nevolí. "Já bych si byl nikdy nepomyslil, že by bylo něco takového možným, neboť hanobí takové jednání veškeré člověčenstvo."